

som en lille åben økonomi, der var dybt afhængig af handel med de øvrige EU-lande, havde en fordel i at knytte sig op ad en stærk valuta, så man undgik den værste spekulation.

Vi har nu mulighed for at gå skridtet videre og få endnu flere fordele. Efter konservativ terminologi drejer det her sig ikke om et valg mellem enten det helt fantastiske rosenrøde eller noget, der er meget, meget, meget forfærdeligt. Tværtimod er det noget med, at vi har det egentlig ganske godt i dag i Danmark, men vi kan få det en lille smule bedre ved at sige ja på det økonomiske område.

Ud over det kan vi få det meget bedre på det politiske område, fordi vi netop får den indflydelse, som vi har afskrevet os de sidste 18 år, og det synes jeg er et væsentligt argument.

Der er mange, mange andre argumenter. Man kan jo tage en lang teoretisk nationaløkonomisk diskussion om faste versus flydende valutakurser. Jeg tror, alle er enige om, at de perioder i verdenshistorien, hvor der har været faste valutakurser, har været de bedste økonomisk set. Der har været mest vækst, mest fremgang, og de gange, hvor der også har været en hegemon, en verdensleder, til at sætte toget i gang, er det gået endnu bedre.

Det projekt, som man har etableret inden for det europæiske samarbejde, hvor man forpligter hinanden økonomisk til at holde orden på tingene og så også har den der solidariske hæftelse, der sikrer, at der ikke kan spekuleres imod et enkelt land, mener jeg faktisk er en flot løsning på de nye udfordringer, vi står over for, med en globalisering og med en voldsom liberalisering på alle områder, og det er en af grundene til, at Det Konservative Folkeparti varmt er tilhænger af, at vi siger ja til den fælles mønt.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Det Konservative Folkeparti er tilhænger af den fælles EU-mønt sådan vistnok da med omtanke, men flere og flere konservative vælgere har fået nok.

Nu taler fru Lene Espersen om toget, der kører, men hvis fru Lene Espersen ser i forslaget om at holde fast i kronen, på side 6, så har man jo et billede af togene, der kører, og det er bruttonationalproduktets vækst igennem 1990'erne, og der er det danske tog kørt omtrent dobbelt så hurtigt som eurotoget, hvor det danske nationalprodukt er vokset med 23 pct., er det er

vokset med en 13-14 pct. i selve EU-området. Så hvorfor i alverden skal man på den baggrund afskaffe kronen?

Så siger fru Lene Espersen, at Poul Schlüter har afskaffet den selvstændige pengepolitik i 1982: Nej, det gjorde han ikke, sammen med Henning Christophersen ændrede han den og valutapolitikken, og det var fornuftigt. Så kørte man ind i dette EMS-system, European Monetary System, hvor man havde faste, men justerbare kurser. Nu ville vi ikke justere mere, og det har vist sig at være fornuftigt i en årrække. Nu er der gået 18 år, nu er vi kommet i en situation, hvor vi knytter os til euroen, og euroen er faldet så meget, at man begynder sagligt set at kunne sætte spørgsmålstegn ved, om det er fornuftigt at køre videre med fastkurspolitikken, i hvert fald er det nok rimeligt at ændre på centralkursen ved en opskrivning, aldrig nedskrivning, af kronen.

De muligheder har vi, dem har Finland ikke, dem har Østrig ikke, dem har Irland ikke, men de muligheder har vi, så man kan jo bare holde fast i ERM II-aftalen, som er en slags EMS-aftale, der er den politik, Schlüter satte sig i spidsen for, og som har været fornuftigt indtil nu.

Det er der muligheder for at ændre, for er det ikke korrekt, at det, vi snakker om her, er en ændring, som ikke bare gælder de nærmeste år, men at vi skal tage hensyn til, som vismændene skriver i deres nye rapport, situationen på lang sigt, også om 20, 30 år, 500 år. Der kan det være gavnligt at have alle muligheder åbne og eventuelt justere over til en anden politik, som f.eks. Sverige kører i øjeblikket, med det resultat, at den svenske rente er kommet under den tyske eurorente.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg skal tillade mig at gøre det her meget kort, ikke fordi vi ikke synes, det er en vigtig sag, men det er jo en negation af det, der tidligere er diskuteret meget i dag. Vi kan også diskutere de konkrete formuleringer i forslaget, vi kunne måske også formulere det på en anden måde, men vi støtter forslaget og dets indhold og vil så nøjes med at henvise til de argumenter, vi har fremført, da vi diskuterede lovforslaget om, at Danmark skulle tilslutte sig ØMU'ens tredje fase og dermed opgive et af de væsentlige forbehold, som Danmark har fået gennem Edinburghaftalen.